

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTOR

Čarovný príbeh od svetovo najúspešnejšieho motivátora a kouča,
v ktorom sila lásky otvára dvere do šťastnej budúcnosti.

MOTÝL

**ZLATÁ
VSTUPENKA**
do nového života

Brendon Burchard

**ZLATÁ
VSTUPENKA**
do nového života

LIFE'S GOLDEN TICKET

Copyright © Brendon Burchard, 2007, 2016

Published by arrangement with HarperOne, an imprint
of HarperCollins Publishers.

All Rights Reserved.

Translation © Michal Zidor 2018

Design © Motýľ design 2018

Cover design © Hercules Milas / Alamy Stock Photo

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2018

ISBN: 978-80-8164-173-2

Brendon Burchard

**ZLATÁ
VSTUPENKA**
do nového života

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Čo keby ste dostali zázračnú vstupenku, vďaka ktorej by ste dostali druhú šancu na život?
Využili by ste túto možnosť?*

Venujem:

Od:

*Prosím, prijmite pozvanie odhaliť najväčší dar zo všetkých –
svoju druhú šancu na život.*

Prológ

Smrť mi šepká do ucha... „Ži,“ vraví, „prichádzam.“

Vergílius

Pred troma rokmi som pri návšteve istej rozvojovej krajiny zažil dramatickú autonehodu. Dodnes si pamätám moment, keď som sa dostal zo zdemolovaného vraku auta, lebo to bol zároveň aj moment, keď som sa vynoril z emocionálnej depresie, ktorá ma v tom čase ničila.

Autonehoda bola dokonalou metaforou pre môj vtedajší život: temná, zvažujúca sa cesta, ostrá odbočka, úplná strata kontroly. Mesiace predtým som zažil drvivú, dlhotrvajúcu katastrofu. Bol ňou rozchod s prvou ženou, ktorú som kedy ľúbil. V tom čase som sa razom zmenil z relatívne šťastného, sebaistého, spoločenského človeka na deprimovaného, neistého samotára, ktorý od seba každého odstrkoval zo strachu, aby ho znovu niekto neranil. Akoby som celkom stratil kontrolu nad životom. Hlavu mi zaplavoval odpor k sebe samému a občas aj myšlienky na samovraždu.

Myslím, že môj život bol v mnohých smeroch zdevastovaný ešte pred tou nocou, keď sme vleteli do ostrej zatačky v rýchlosti stodvadsať kilometrov za hodinu.

V jedinej chvíli sa všetko zmenilo. Cesta mi zmizla z očí a nahradila ju temnota za čelným sklom. Naše auto prudko vybočilo z asfaltky. Hudba v rádiu odumrela a prestal som cítiť vietor vanúci cez okná. Na chvíľu všetko stíchlo, auto vyletelo do vzduchu a ja som cítil, že letíme, akoby sme boli v bezťažovom stave. Vravel som si, *Prosím, Bože, ešte nie som pripravený...*

Keď som sa prebral, nevidel som nič, len žiaru reflektorov ožarujúcu temné pole cukrovej trstiny. Pozeral som naň cez úzky otvor predou mnou – otvor, ktorý bol kedysi čelným sklom. Prístrojová doska a dvere boli vtlačené dovnútra, čím uväznili šoféra a mňa v úzkom priestore tvorenom skrúteným kovom, roztriešteným sklom a úlomkami umelej hmoty. Zo všetkých síl sme sa snažili vyliezť z auta, ktoré nám pripadalo ako naša hrobka. Mali sme pocit, že to trvá celé hodiny.

Pamätám si, ako som sa vytiahol von cez čelné sklo, postavil sa na zdemolovanú kapotu, pozrel dolu na svoje skrivené telo a potom hore na oblohu. A to bol moment, keď sa všetko zmenilo. Zrazu akoby som sa vyhrabal z emocionálneho vraku, ktorým bol môj život. Všetok hnev, bolesť, znechutenie a ľútosť, ktoré ma v posledných mesiacoch celkom ovládali, razom zmizli; hmla pochybností a zúfalstva sa rozptýlila. Je ironické, že namiesto toho, aby mi autonehoda spôsobila bolesť, ma jej zbavila. Po celom tele sa mi rozliat pocit pokoja a vďaky. Cítil som sa *slobodný*, akoby sa predou mnou po prvý raz v živote otvorila brána možností. Bolo to, ako keby som získal možnosť vnímať svet novými očami a zmyslami – svet taký plný hojnosti, farieb a úžasu,

aký som si ani nevedel predstaviť. Akoby som v tom momente dostal „zlatú vstupenku“ – druhú šancu na život. Mal som pocit, že celú večnosť hľadím na nebesá, potom som sa zhlboka nadýchol a cítil, ako nasávam *život*. Prvýkrát za celé mesiace moja duša spievala.

~ ~ ~

Toto je test na zistenie, či sa tvoje poslanie na zemi skončilo: ak si nažive, tak sa neskončilo.

Richard Bach

~ ~ ~

Priam zázrakom sme obaja so šoférom prežili autonehodu bez väčších zranení. Dala mi však lekciu, ktorú si budem pamätať navždy: máš šťastie, že si nažive, môžeš začať odznova, prežil si z určitého dôvodu, a teraz sa daj do práce – čas plynie.

V priebehu roka po tom, čo som dostal svoju zlatú vstupenku, som dokázal obrátiť svoj život opačným smerom. Opäť som v sebe našiel sebadôveru. Pracoval som na vybudovaní zdravších, krajších vzťahov. Nechával som sa viesť pocitom slobody a viery a viac mi záležalo na tom, čo je dôležité, ako na úspechu. V čase prvého výročia autonehody som mal pocit, že som pánom svojho života – že je dôsledkom mojich rozhodnutí, nie náhody.

Odvtedy sa snažím plniť sľub, ktorý som si dal vo chvíli, keď som dostal svoju druhú šancu na život. Stojac na pokrútenej kapote auta som si v duchu povedal slová, ktoré nikdy nezabudnem: *Ach, Bože, pomyslel som si, ďakujem... ďakujem za druhú šancu. Sľubujem, že ju využijem.*

Istá moja časť vždy vedela, že keď si mám zaslúžiť druhú šancu, mal by som sa o svoju zlatú vstupenku podeliť s ostatnými. Preto som sa posledné desaťročie snažil pomáhať iným ľuďom dostať sa do momentu, ktorý som ja sám zažil pred dávny časom: do momentu, v ktorom pocítia, že sa pred nimi otvára brána k nekonečným možnostiam, že sú skutočne živí a slobodní – do blaženého momentu, keď má človek pocit, že môže začať odznova a vybudovať si život, po akom vždy túžil. Je mojím prianím, aby ste pri čítaní tejto knihy zažili ten moment. Verím, že od okamihu, ktorý tu opisujem, sa naplno spustí vaša transformácia a osobný rozvoj.

~ ~ ~

*Nastane chvíľa, keď si budete myslieť, že všetko je hotové.
To bude začiatok.*

Louis L'Amour

~ ~ ~

PRVÁ ČASŤ

Obálka

Práve som sa v kúpeľni holil, keď som začul hlas z televízie: „Prerušujeme tento program kvôli naliehavej správe ohľadom zmiznutia Mary Higginsovej.“

Pustil som žiletku do umývadla, prehodil si uterák okolo pása a vletel do obývačky. Polovicu obrazovky zapĺňala Marina fotka. Miestny televízny moderátor stoickým hlasom vravel: „Mary Higginsová, ktorá pred štyridsiatimi dňami záhadne zmizla, sa vraj našla...“

Bože môj. Čakal som najhoršie.

„... dopravný policajt clarkského okresu vraví, že Higginsovú odviezli...“

Zazvonil telefón a ja som sa k nemu načiahol s očami stále upretými na televíziu.

„... nemocnice pred pätnástimi minútami, kde je vraj...“

Schmatol som telefón uprostred zvonenia. Bola to Marina matka Linda a rozprávala tak rýchlo, že som zachytil len polovicu toho, čo vravela.

„Linda, spomaľ,“ zarazil som ju. „Čo sa deje?“

„... Sme tu s ňou... musíš sem prísť... našli ju... Oni *našli Mary!*“

Vrhol som pohľad na Marinu fotku na obrazovke. „Ježiš, Linda,“ vydýchol som. „Je to v správach. Je v poriadku?“

„Sme v nemocnici. Musíš sem prísť... ihneď!“ povedala.

„Linda, je Mary v poriadku?“

„Proste sem čo najrýchlejšie príď. Izba štyristodesať. Musím ísť. *Ponáhľaj sa.*“

Potom telefón stíchol.

≈ ≈ ≈

Vbehol som do vstupnej haly nemocnice a ihneď ma oslepili blesky fotoaparátov. Obklopila ma živá stena reportérov, strkali mi do tváre kamery a mikrofóny a zaplavovali ma otázkami.

„Ako je na tom Mary?“ ... „Viete, čo sa stalo?“ ... „Hovorili ste s jej rodičmi?“

V živote som nebol taký šťastný, že vidím zdravotnú sestru. Robustná žena v bielom plášti sa pretlačila pomedzi reportérov a chytila ma za predlaktie. „Doprajte tomu človeku trochu súkromia!“ prikázala im. „Vy... z cesty!“ Ťahala ma za sebou a rukou pritom fyzicky odtlačala reportérov. Dovedla ma k výťahom, prakticky ma vsotila do jedného z nich a vlastným telom zablokovala reportérov za sebou. „Štvrté poschodie,“ naznačila ústami.

Stlačil som tlačidlo a keď som uvidel nápis vedľa neho, zamrazilo ma od hrôzy: jednotka intenzívnej starostlivosti.

Dvere sa zavreli a utlmili hluk od novinárov stále vykrikujúcich otázky. Vdychoval som sterilný nemocničný pach a myslel na to, ako to miesto nenávidím. V mysli mi preblesli obrazy môjho starého otca a potom mojej mamy. *Prosím, nech to nie je takto*, vravel som si.

Dvere sa otvorili. Za stolom sedela zdravotná sestra.

„Madam, hľadám izbu štyri-desať, som...“

„Ja viem,“ povedala. „Na chodbe zabočte na prvej križovatkate doprava. Sú to piate dvere naľavo.“

Kým to dopovedala, bol som už v polovici chodby.

Keď som zahol za roh, takmer som vrazil do Marinej matky Lindy, ktorá plakala v objatí svojho manžela Jima. Práve im lekár niečo potichu vrazil. Detektív Kershaw, vedúci oddelenia nezvestných osôb, stál v úctivej vzdialenosti od nich a pohľad upieral na svoje topánky.

Zhlboka som sa nadýchol a snažil sa upokojiť svoje búšiace srdce. Vykročil som k nim a vrazil si, že musím byť silný.

Jim ma uvidel ako prvý a niečo Linde zašepkal do ucha. Utréla si slzy, odtiahla sa od neho a pozrela na mňa očami plnými utrpenia.

Ach nie, pomyslel som si. Prosím, nech nie je...

Keď som k nim prišiel, zdalo sa mi, že mám celkom meravú tvár.

„Linda, je nažive?“

≈ ≈ ≈

Kershaw sedel naproti mne, pohrával sa so zápisníkom a z času na čas vzhliadol k jednej z hrozných malieb morských pláží, ktoré boli akoby nutným vybavením stien v čakárňach. Možno vedel, že keby sa mi pozrel priamo do očí, asi by som mu vrazil pästou. Kajúcny hlasom povedal: „Pozrite, veľmi som vám krivdil – to priznávam. Keď sme Mary našli, bolo nám jasné, že ste nemali nič spoločné s jej zmiznutím.“

„Konečne ste na to prišli, vy...“

„Spomaľte,“ ozval sa Kershaw, zaklonil sa a natiahol pred seba ruky dľaňami smerom ku mne. „Viem, že ste nahnevanej. Lenže ako som povedal, len som si robil svoju prácu.“

Nemôžete mi mať za zlé, že som si myslel, že s tým máte niečo spoločné...”

Stále som zúril, no nič som na to nepovedal.

„Dobre,“ pokračoval. „Pozrite sa... z ničoho vás neobviňujem. Skúsme začať odznova. Porozprávajme sa ako dvaja ľudia, ktorí chcú prísť na to, ako Mary skončila na tej diaľnici. Viem, že sme si to už tisíckrát prešli, ale môžete mi ešte raz opísať, kedy ste ju naposledy videli? Môžete mi znova povedať, čo presne hovorila? Teraz, keď vieme, kde sa ocitla, možno sa nám niečo podarí objaviť vo vašej poslednej konverzácii.“

S lútosťou musím povedať, že naša posledná „konverzácia“ bola skôr hulákaním. Keď som na to pomyslel, srdce mi zaplavili hanba a žiaľ.

Kričali sme jeden na druhého v kuchyni. Mary mala znovu tirádu o tom, že musíme zmeniť svoje životy. Stále tá istá hádka... posledných šesť mesiacov skoro každý večer hneď po večeri. Unavovalo ju, že po práci stále sedím pred televíziou, že som „chladný“ a cynický, unavovalo ju, že sa cíti slabá, že žijeme život, ktorý je podľa nej pod našu úroveň. Ako vravela, bola unavená z toho, že je unavená.

„Topíme sa tu,“ hovorila. „Topíme sa v zúfalstve, v našich vlastných bazénoch pesimizmu.“ To bola jej obľúbená fráza pri hádkach... „bazény pesimizmu“.

„Ani nevieš, aké máme šťastie, že ho máme,“ odsekol som. „Moji známi by *zabíjali* pre bazén.“

Podobná veta ju obyčajne schladila a zabrzdila – vždy som ju vedel rozosmiať a včas zmeniť tému. Tentoraz však nie. Na tvári sa jej rozlial žiaľ a rozplakala sa. Po chvíli vzlykania ku mne vzhliadla a povedala: „Myslím, že potrebujem ísť na víkend preč... Chcela som ťa požiadať, aby si šiel so mnou, ale nemyslím, že si pripravený.“

Nikdy predtým som ju nepočul povedať niečo takým vážnym tónom.

„Kam chceš ísť?“ opýtal som sa. „Nie som pripravený *na čo?*“

Odmĺčala sa. „Na zmenu... nie si pripravený na zmenu.“

A sme tu zas, pomyslel som si. Pripravil som sa na nekonečný zoznam, ktorý vypracovávala posledné dva mesiace... *Zlez z gauča. Polož to pivo. Prestaň márnit čas. Otvor sa. Povedz mi, čo sa deje.* Taká bola Mary. Stále sa ma snažila kontrolovať, nútila ma žiť podľa jej životných pravidiel, robila zo mňa niekoho, kým nie som – veselého, usmievavého, citlivého chmuľa.

„Prestaneš sa už snažiť neustále ma *kontrolovať*? Nepotrebujem ďalšiu matku, ani aby si mi vravela, ako veľmi sa potrebujem zmeniť. Proste ma nechaj žiť svoj život.“

„Lenže ty *nežiješ* svoj život!“ kričala. „Ty sa pred ním skrývaš! Každý večer sedíš pred telkou a snažíš sa zabudnúť na fakt, že tvoj život nestojí za nič.“

Tak... a bolo to vonku. Šokovane som na ňu civel.

Sklopila pohľad, dlhé mihalnice sa jej takmer dotýkali líc, a zhlboka vzdychla. „Ako som povedala, nie si pripravený na zmenu. Lenže ja áno. A idem. Kamarát ma pozval na miesto, ktoré mi vraj môže zmeniť život. Povedal, že je to magické miesto, ktoré pre mňa bude výzvou a inšpiráciou, miesto, kde sa mi môžu splniť sny.“

„Páni, zlatko, skvelé, ty ideš do Disneylandu?“

„Hovorím vážne. Idem tam.“

Smial som sa z nej. Neveril som, že naozaj pôjde. „Pozdravuj odo mňa Mickeyho,“ dodal som.

Oči sa jej rozšírili a potom hodila šálku do umývadla, kde sa rozbila na kusy. Schmatla kľúče z pultu a vykročila k dverám so slovami: „Počula som, že to miesto robí zázraky.“

Kvôli môjmu zdravému rozumu a nášmu vzťahu radšej dúfaj, že to je pravda.“

Tresla za sebou dverami. Takmer som povedal: „Daj pozor, aby ťa na ceste von neudreli dvere.“ Lenže, vďaka Bohu, nepovedal som to.

To bolo pred štyridsiatimi dňami.

Nikdy som Kershawovi nevyrozprával podrobnosti hádky – nepotreboval to vedieť. Okrem toho som veril polícii asi tak ako predajcovi použitých áut. Vedel som, že keby som mu povedal o našej hádke pri jej odchode, ukrižoval by ma.

„Máte pravdu,“ povedal som Kershawovi a postavil sa. „Skutočne sme o tom hovorili už tisíckrát a ja k tomu nemám čo dodať.“ Obrátil som sa a vykročil k Marinmu otcovi Jimovi, ktorý stál neďaleko pri automate na kávu.

„Dobre,“ odvetil Kershaw. „Som si istý, že sa dozvieme, čo sa Mary stalo, keď sa... ak sa preberie.“

≈ ≈ ≈

Jim mal pre mňa instantnú kávu z automatu.

„Prosím,“ povedal tichým hlasom. Nebol to typ chlapa, ktorý by sa ľahko rozplakal, ale teraz mal červené oči.

Hľadel som naňho s vedomím, že za to môžem ja... za všetko.

„Jim... tak veľmi ma to mrzí...“

Podvihol ruku a prerušil ma.

„Prestaň,“ povedal jemne. „Nie je to tvoja vina. Zabudni na Kershawa a všetko osočovanie v médiách za posledné týždne. Nemohol si urobiť nič. Musíš si to uvedomiť. Obaja s Lindou si to myslíme. Naozaj. Bez ohľadu na to, čo sa stalo medzi tebou a Mary, vieme, že jej zmiznutie nie je tvoja chyba. A nie je tvoja chyba ani to, že je teraz tu.“

Hlas sa mu zlomil a pozrel sa smerom k Marinej izbe.

„Teraz sa len modlím a prajem si, aby naša malá Mary otvorila oči a povedala nám, čo sa dialo za posledných štyridsať dní. Chcem len, aby nám mohla... aby nám mohla povedať, že je v poriadku.“

Po jeho širokej silnej tvári sa začali kotúľať slzy.

≈ ≈ ≈

Pocítil som, ako ma niekto šťuchá do pleca, a otvoril som oči. Predo mnou kľačal Marin lekár.

„Musel som zaspať,“ zamumlal som rozospato.

„To je v poriadku,“ odvetil. „Ale Mary je pri vedomí a neviem, ako dlho ešte bude. Je veľmi krehká a nevieme, či sa ešte...“ Potriasol hlavou. „Pýtala sa na vás.“

Pokúsil som sa vyskočiť na nohy, no neuvedomil som si, že ležím v čakárni na štyroch stoličkách. Spadol som na zem a narazil si kostrč.

Lekár mi pomohol vstať a povedal: „Len opatrne. Radšej vás tu máme ako návštevníka než ako pacienta.“

Zatriasol som hlavou, aby som sa prebral, a rozbehol sa po chodbe k izbe štyristodesať.

Práve z nej vychádzala Linda. Opatrne za sebou zavrela dvere.

„Je pri vedomí?“ spustil som zadýchane.

„Áno,“ pritakala. „Vie hovoriť, ale je veľmi slabá a rozpráva trochu nezrozumiteľne. Stále šepká niečo o zázraku. A chcela ťa vidieť.“ Linda bola bledá a mal som pocit, akoby sa jej prehĺbili jemné vrásky tváre. „Rozprávaj sa s ňou... Povedz jej, že ju miluješ. Môžu to byť posledné...“ Zarazila sa a smutne sa usmiala. „Len jej povedz, že ju miluješ.“

≈ ≈ ≈